

száz izom dolgozik az arcunkon, vagy még több. De nem – mert van, ahol éppen mást találunk. (És a kutatási eredmények, az utolsó percekben boldogsághormon, endorfin önti el az agyat.)

Sanyikának idegen volt az arca. Talán az a tíz nap kómában, mikor mesterségesen tartottuk életben? Amy akarta. „Addig is velem van”, mondta. Aztán azt: „Érzi a teste a kezemet.” De Szabó Magdával jól tudtuk, hogy egy idő múlva – telnek a napok – nem bírja a hozzátartozó. S úgy a hetedik nap táján Amy kidőlt. Azelőtt is fájt a térd. Műtét után küszködött a járással.

A képeket átadtam Amynak. Azt mondta, hogy a Sanyika arca enigmatikus. Az egyik szép korabeli biedermeier szekrény tetején könyvek voltak. Kettős sorban lexikon nagyságú könyvek. Kért, hogy csúsztassam be azok közé.

Két-három hét múlva szerettem volna elmerülten megnézni a képeket.

– Nem tudom, hol vannak – mondta Amy.

– De én emlékszem, megmutatom a helyet, ott a könyvek között...

– Nem, nincs ott.

– Hadd nézzem meg, Amy.

– Nem, én tudom, hogy máshová tettem.

– Hová tetted?

– Azt már elfelejtettem. De ne keressük, majd kiadja a ház.

Még többször voltam Amynál Sanyika halála után, ott is aludtam egypár napig, hogy ne legyen egyedül, de ezek a képek nem kerültek elő. Nem adta ki a ház. Legalábbis tudtommal nem. Amyval már nem tudom felvenni a kapcsolatot. Lassan kizáródott a világból.

(A GALAGONYÁ-t Weöres Sándor 1935-ben írta, a vers kötetben először 1943-ban jelent meg [MEDÚZA, Királyi Magyar Egyetemi Nyomda] a RONGYSZÖNYEG-ciklus 99. darabjaként. – A szerk.)

Falcsik Mária

MOST ÉN IS MINT KÖNNYES BOHÓC

„β ε άδì ι εòó – ÷ãí αάάíεά
÷òí ÿì íáo èù, ñêàçàòù?”

(Puskín: ANYEGIN)

ó mennyi jellem mennyi érces égáldjon
míg szívemben új és újabb utcákon
visszakeringő nyár havában járva
épphogy-eltűnt múlt időnket rójuk még
lábunk álmom sátorában együtt lép
míg pihetollát hullatja a nyárfa –
vajon saját szívem mikor gyullad rám
hogy szép antik pózainkon túladván

mint bogár kínlódik hátára hullva
vagy mint suta sánta jérce fellábon
idétlen rángódva kelljen ugrálnom
hogy kapálózni megtanuljak újra
s hogy mint árva Hanswurst ki már félig sír
mázolódjék pofámon a füstött pír
szívtépő dallam kéljen trombitámban
egy hős bohóc a fénykörben vergődjem
s itt az arctalan fejeknek elbőgjem
hogy csak te vagy még mindig minden vágyam
s így vetközvévén új Tatjana pórere
szép csivözsebolje-korszak bőrébe
egész valómmal visszabújjak én is:
álarcosbálozgatunk itt nem félünk
hogy szép antik jelmezünkben benn égünk
ha a bőrünkötől lángra kapna mégis

KERESZTENÜL

most ilyen korszak van ez már a harctér
nincs nyegle smúzolás nincs antik arcél
most már kisérom semmi nem riaszt el
hogy én: szeretlek légy te bárhogy ezzel
a Föld is lakható hely lett miattad
épp csak nem veled – te aztán megadtad
ez van s hogy mennyi tartást várhatsz tőlem
nem tudom: erőm szivárogo belőlem
de oly rég tartom ezt a mérlegformát
kezemmel egybeforrt az égő korlát
így te csak nyugodtan értékeld másképp
nem estem még le s nem húzódtam hátrébb
bár mint az öngyilkos cseléd a gangról
hozzád ki mernék lépni önmagamból